TEISINGUMO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2026 m. liepos 9 d.*

„Apeliacinis skundas – Valstybės pagalba – Šilumos ir elektros energijos kogeneracijos sektorius – Kogeneracijos paramos schemos reforma – Europos Komisijos sprendimas, kuriuo pagalba pripažinta suderinama su vidaus rinka – Sąvoka „valstybės pagalba“ – Iš valstybinių išteklių suteikta pagalba – Sąlyga, kad turi būti privalomas mokėjimas“

Byloje C-242/24 P

dėl 2024 m. balandžio 3 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateikto apeliacinio skundo

Europos Komisija, atstovaujama A. Bouchagiar, C.-M. Carrega ir C. Kovács,

apeliantė,

kita proceso šalis

Vokietijos Federacinė Respublika, atstovaujama J. Möller ir R. Kanitz,

ieškovė pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas I. Jarukaitis, ketvirtosios kolegijos teisėjo pareigas einantis Teisingumo Teismo pirmininko pavaduotojas T. von Danwitz, teisėjai M. Condinanzi (pranešėjas), N. Jääskinen ir R. Frendo,

generalinis advokatas D. Spielmann,

posėdžio sekretorius D. Dittert, skyriaus vadovas,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2025 m. birželio 11 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2025 m. spalio 23 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

* Proceso kalba: vokiečių.

Sprendimą

1 Apeliaciniu skundu Europos Komisija prašo panaikinti 2024 m. sausio 24 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Vokietija / Komisija* (T-409/21, EU:T:2024:34; toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo Bendrasis Teismas panaikino 2021 m. birželio 3 d. Komisijos sprendimą C(2021) 3918 *final* dėl valstybės pagalbos SA.56826 (2020/N) – Vokietija – 2020 m. kogeneracijos paramos schemos reforma ir dėl valstybės pagalbos SA.53308 (2019/N) – Vokietija – Esamų šilumos ir elektros energijos kogeneracinių jėgainių paramos schemos pakeitimas (2015 m. gruodžio 21 d. *Gesetz zur Neuregelung des Kraft-Wärme-Kopplungsgesetzes* (Įstatymas dėl elektros energijos ir šilumos kogeneracijos įstatymo persvarstymo; BGBl. 2015 I, p. 2498; toliau – 2016 m. KWKG) 13 straipsnis) (toliau – ginčijamas sprendimas), kuriame jis konstatavo, kad įvairios priemonės (toliau – ginčijamos priemonės), skirtos elektros energijos gamybai kogeneracinėse šilumos ir elektros energijos jėgainėse (angl. *combined heat and power*; toliau – CHP) remti, yra valstybės pagalba.

Ginčo aplinkybės ir ginčijamas sprendimas

2 Ginčo aplinkybės išdėstytos skundžiamo sprendimo 2–26 punktuose. Šiame sprendime jas galima apibendrinti taip.

Ginčijamos priemonės ir jų finansavimas

3 2019 m. sausio 28 d. ir 2020 m. rugsėjo 23 d. Vokietijos valdžios institucijos pranešė Komisijai apie priemones, kuriomis iš dalies keičiamas 2016 m. KWKG, o kai kurios iš jų buvo dar kartą pakeistos 2020 m. gruodžio mėn. Visi tie pakeitimai ir juose numatytos priemonės atitinka nuo 2021 m. sausio 1 d. galiojančius teisės aktus dėl paramos CHP (toliau – 2020 m. KWKG), taip pat paskutinį pakeitimą dėl vandenilio gamintojų naudai taikomos mokesčio viršutinės ribos, numatytos 2020 m. KWKG 27 straipsnyje.

4 Vienas iš 2020 m. KWKG tikslų – gerinti energijos vartojimo efektyvumą ir klimato bei aplinkos apsaugą, iki 2025 m. didinant grynąją CHP elektros energijos gamybą.

5 Šiuo tikslu jame numatytos įvairios paramos priemonės: pirma, elektros energijos gamybai naujai pastatytose, modernizuotose ir atnaujintose didelio naudingumo CHP jėgainėse, antra, taupiai energiją vartojantiems centralizuoto šildymo ir vėsinimo tinklams, trečia, šilumos ir šalčio kaupimo įrenginiams ir, ketvirta, elektros energijos gamybai esamose dujomis kūrenamose didelio naudingumo CHP jėgainėse, centralizuoto šildymo sektoriuje (toliau kartu – CHP paramos priemonės). Penkta, 2020 m. KWKG numatyta ir paramos pramoninių dujų gamybos sektoriui priemonė; didžiąją šio sektoriaus bendros pridėtinės vertės dalį sudaro vandenilio gamyba.

6 Šios įvairios priemonės, dėl kurių kilo ginčas, yra arba priemoka, kuri gali būti mokama kartu su priedu prie pajamų, gautų pardavus pagamintą elektros energiją rinkos kaina, arba (tik pramoninių dujų gamybos sektoriuje, kuriame vandenilio gamyba sudaro didžiąją bendros pridėtinės vertės dalį) mokėjimo sumos, kurią sistemos operatoriai gali susigrąžinti iš vandenilio gamintojų, viršutinės ribos nustatymas.

7 Parama teikiama nacionalinei reguliavimo institucijai, t. y. *Bundesnetzagentur* (Federalinė tinklų agentūra, Vokietija; toliau – *BNetzA*), rengiant konkursus arba tiesiogiai pagal 2020 m. KWKG. Pastaruoju atveju, jei atitinka tinkamumo kriterijus, šios paramos gavėjai turi teisę ją gauti pateikę prašymą; jį patikrina *Bundesamt für Wirtschaft und Ausfuhrkontrolle* (Federalinė ekonomikos ir eksporto kontrolės tarnyba, Vokietija; toliau – BAFA). Jei pagalbos gavėjai atitinka visus šiuos kriterijus, BAFA turi išduoti jų tinkamumą patvirtinantį leidimą.

8 CHP paramos priemonių finansavimo mechanizmą Bendrasis Teismas apibūdino taip.

9 Pirma, bet kuris skirstymo ar perdavimo sistemos operatorius yra teisiškai įpareigotas prie jo tinklo prisijungusiems CHP paramos priemonių gavėjams sumokėti 2020 m. KWKG numatytas sumas ir šie naudos gavėjai turi teisę jas gauti (toliau – KWKG parama).

10 Konkrečiai kalbant, skirstymo sistemos operatoriai sumoka KWKG paramą už elektros energiją, pagamintą kogeneracijos būdu naujai pastatytose, modernizuotose ir atnaujintose didelio naudingumo kogeneracijos jėgainėse, taip pat esamose ir amortizuotose didelio naudingumo ir dujomis varomose kogeneracijos jėgainėse.

11 Perdavimo sistemos operatoriai sumoka KWKG paramą už taupiai energiją vartojančių centralizuoto šildymo ir vėsinimo tinklų statybą ir išplėtimą, taip pat už šilumos ir šalčio kaupimo įrenginių statybą ir atnaujinimą.

12 Tam, kad kiekvienam sistemos operatoriui būtų kompensuojama papildoma finansinė našta, atsirandanti dėl jo prievolių pagal 2020 m. KWKG, šiuo įstatymu nustatytas mechanizmas, pagal kurį ši našta teisingai paskirstoma (skirstymo arba perdavimo) sistemos operatoriams pagal prie jų tinklo prijungtų klientų suvartojimo proporciją, o vėliau kompensuojama.

13 Taigi, pirmiausia perdavimo sistemos operatoriai skirstymo sistemos operatoriams grąžina visą sumą, kurią šie sumokėjo CHP paramos priemonių gavėjams.

14 Po to perdavimo sistemos operatoriai apskaičiuoja visą savo mokėjimų, atliktų CHP paramos priemonių gavėjams ir skirstymo sistemos operatoriams, sumą, kaip nurodyta šio sprendimo 11 ir 13 punktuose. Tada ši bendra suma padalijama iš viso elektros energijos suvartojimo.

15 Taip nustatoma vidutinė suma už elektros energijos kilovatvalandę (KWh) už ginčijamas priemones. Skirstymo sistemos operatoriai privalo sumokėti perdavimo sistemos operatoriams šią vidutinę sumą už kiekvieną elektros energijos KWh, paskirstytą galutiniams klientams, atitinkančią sumą (toliau – KWKG mokestis).

16 Perdavimo sistemos operatoriai kasmet apskaičiuoja KWKG mokesčio sumą pagal 2020 m. KWKG numatytą metodiką, kontroliuojant BAFA ir *BNetzA*. Jis išreiškiamas kaip viena suma už suvartotos elektros energijos KWh, atsižvelgiant į sumažintą tarifą tam tikrų kategorijų naudotojams.

17 Antra, sistemos operatoriai turi teisę, nors pagal įstatymą neprivalo, perkelti KWKG mokestį apskaičiuodami tinklo mokesčius, kuriuos jie taiko savo klientams už kiekvieną elektros energijos KWh, patiektą Vokietijoje per elektros energijos tinklą. Išimties tvarka perdavimo sistemos operatoriai turi teisę taikyti sumažintą KWKG mokestį stambiems energijos vartotojams, kaip antai vandenilio gamintojams.

18 2020 m. KWKG numatyta 1,8 mlrd. EUR metinė biudžeto riba ginčijamoms priemonėms, taigi ir visam KWKG mokesčiui, finansuoti.

Ginčijamas sprendimas

19 2021 m. birželio 3 d. Komisija priėmė ginčijamą sprendimą.

20 Komisija ginčijamas priemones pripažino valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, ir konstatavo, kad jos finansuojamos iš valstybinių išteklių. Konkrečiai kalbant, to sprendimo 220 ir 221 punktuose Komisija padarė išvadą, kad CHP paramos priemonės buvo finansuojamos pajamomis iš valstybės nustatytos *de jure* privalomos įmokos, administruojamomis ir skiriamomis pagal teisės aktų nuostatas. Antra, Komisija nusprendė, kad priemonė, susijusi su KWKG mokesčio viršutine riba vandenilio gamintojams, yra valstybinių išteklių atsisakymas.

21 Vis dėlto Komisija konstatavo, kad ginčijamos priemonės yra suderinamos su vidaus rinka pagal SESV 107 straipsnio 3 dalies c punktą, todėl nusprendė nepateikti prieštaravimų.

Ieškinys Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

22 2021 m. liepos 9 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo Vokietijos Federacinės Respublikos ieškinį dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo, kiek jame konstatuota, kad ginčijamos priemonės yra valstybės pagalba. Grįsdama šį ieškinį ji nurodo vienintelį pagrindą: klaidingą SESV 107 straipsnio 1 dalies aiškinimą ir taikymą, nes Komisija konstatavo, kad įmonės, kurioms taikomos ginčijamos priemonės, gavo pagalbą iš valstybinių išteklių.

23 Skundžiamo sprendimo 36 punkte Bendrasis Teismas, remdamasis 2023 m. sausio 12 d. Sprendimu *DOBELES HES* (C-702/20 ir C-17/21, EU:C:2023:1, 38, 39 ir 42 punktai), nusprendė, kad valstybiniais ištekliais, kaip jie suprantami pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, gali būti laikomos, pirma, lėšos, gaunamos iš mokesčio ar kitų privalomų mokėjimų pagal nacionalinės teisės aktus ir administruojamos bei paskirstomos pagal šiuos teisės aktus, ir, antra, sumos, kurios nuolat yra valstybės žinioje ir kuriomis disponuoja kompetentingos nacionalinės valdžios institucijos, nes šie du kriterijai yra alternatyvūs sąvokos „valstybiniai ištekliai“, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, kriterijai.

24 Skundžiamo sprendimo 41–118 punktuose Bendrasis Teismas pirmiausia analizavo, ar CHP paramos priemonės buvo finansuojamos iš valstybinių išteklių, paskui to sprendimo 119–126 punktuose išnagrinėjo, ar iš tokių išteklių buvo finansuojama vandenilio gamintojams taikoma KWKG mokesčio viršutinė riba.

25 Dėl CHP paramos priemonių pirmiausia skundžiamo sprendimo 56–90 punktuose Bendrasis Teismas nagrinėjo, ar KWKG parama arba KWKG mokestis yra mokestis arba kitas privalomas mokėjimas, kaip tai suprantama pagal pirmąjį iš šio sprendimo 23 punkte minėtų kriterijų. Toliau skundžiamo sprendimo 91–100 punktuose Bendrasis Teismas patikrino, ar KWKG paramos arba KWKG mokesčio sumos ir toliau nuolat buvo valstybės žinioje, kaip tai suprantama pagal antrąjį iš tų kriterijų. Galiausiai to sprendimo 101–117 punktuose Bendrasis Teismas atmetė Komisijos argumentus, susijusius su 2001 m. kovo 13 d. Sprendime *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160) suformuotos jurisprudencijos taikymu šioje byloje.

26 Dėl pirmojo iš minėtų kriterijų Bendrasis Teismas pirmiausia skundžiamo sprendimo 57 punkte priminė jurisprudenciją, pagal kurią lėšos taip pat turi būti laikomos „valstybiniais ištekliais“, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, jeigu jų šaltinis yra atitinkamos valstybės narės teisės aktuose nustatytos privalomos įmokos ir jeigu jos administruojamos ir skirstomos remiantis tais teisės aktais.

27 Nagrinėjamu atveju taikydamas šią jurisprudenciją Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 67 punkte nusprendė, kad sistemos operatorių atlikti privalomi mokėjimai CHP paramos priemonių gavėjams, t. y. mokėjimai, atliekami stadijoje, kurią jis įvardijo kaip elektros energijos tiekimo grandinės „pirmą lygmenį“, susiję tik su lėšų paskirstymu pagal įstatymą, nes šie sistemos operatoriai buvo pagal teisės aktus įpareigoti skirti finansinę paramą šiems gavėjams. Vis dėlto Bendrasis Teismas nusprendė, kad tie mokėjimai nesuteikė jokios informacijos apie sistemos operatorių naudojamų lėšų kilmę. Bendrojo Teismo teigimu, jeigu būtų manoma, kad minėti mokėjimai yra mokestis ar kitas privalomas mokėjimas, tai būtų tas pats, kas manyti, kad CHP paramos priemonių finansavimas nesiskiria nuo lėšų skyrimo jų gavėjams.

28 Toliau to sprendimo 68–70 punktuose Bendrasis Teismas atskyrė situaciją šioje byloje, kai sistemos operatoriams teisės aktuose nenumatyta jokios pareigos perkelti KWKG mokestį savo žemesnės grandies klientams, t. y. stadijoje, kurią jis įvardijo kaip elektros energijos tiekimo grandinės „antrą lygmenį“, nuo aplinkybių, nagrinėtų jurisprudencijoje, kuria Komisija grindė savo teiginį, kad lėšos, kurias sistemos operatoriai naudojo vykdydami savo pareigas sumokėti CHP paramos priemonių gavėjams, buvo valstybinės kilmės.

29 Be to, minėto sprendimo 71 ir 72 punktuose Bendrasis Teismas nurodė, kad Komisija nepaaiškino, kada ir kas administravo lėšas.

30 Galiausiai to paties sprendimo 73–77 punktuose Bendrasis Teismas nusprendė, kad sistemos operatorių galimybės perkelti dėl CHP paramos priemonių atsiradusią naštą savo klientams pakako, kad tie operatoriai nebūtų „galutiniai skolininkai, kuriems tenka ši našta“, ir, atitinkamai, kad jiems nebūtų taikomas teisiškai privalomas įnašas.

31 Antra, dėl antrojo iš šio sprendimo 23 punkte nurodytų kriterijų, t. y. dėl nuolatinio nagrinėjamų sumų buvimo valstybės žinioje, skundžiamo sprendimo 93 ir 94 punktuose, Bendrasis Teismas konstatavo, kad ginčijamame sprendime Komisija nepatikrino, ar jis tenkinamas, tačiau ši aplinkybė nėra teisės klaida, nes abu nagrinėjami kriterijai yra alternatyvūs. Bet kuriuo atveju to sprendimo 98 punkte Bendrasis Teismas pripažino, kad nagrinėjamu atveju šis antrasis kriterijus netenkinamas.

32 Trečia, skundžiamo sprendimo 101–117 punktuose Bendrasis Teismas nusprendė, kad nagrinėjamu atveju Komisija klaidingai atmetė galimybę taikyti 2001 m. kovo 13 d. Sprendime *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160) suformuotą jurisprudenciją, remdamasi tuo, kad CHP paramos priemonės nėra „paprastas kainų reguliavimas“, kaip jis suprantamas pagal tą sprendimą.

33 Konstatavęs, kad CHP paramos priemonės nebuvo finansuojamos iš valstybinių išteklių, skundžiamo sprendimo 119–126 punktuose Bendrasis Teismas padarė išvadą, kad KWKG mokesčio viršutinė riba vandenilio gamintojams negali būti prilyginta valstybinių išteklių atsisakymui.

34 Remdamasis šiais motyvais Bendrasis Teismas pritarė vieninteliam Vokietijos Federacinės Respublikos ieškinio pagrindui ir panaikino ginčijamą sprendimą.

Šalių reikalavimai

35 Apeliaciniame skunde Komisija Teisingumo Teismo prašo:

– panaikinti skundžiamą sprendimą,

– atmesti ieškinį kaip nepagrįstą,

– arba:

– panaikinti skundžiamą sprendimą, kiek jis priimtas dėl ginčijamo sprendimo 198 konstatuojamosios dalies a–d punktuose nurodytų priemonių, t. y. CHP paramos priemonių,

– atmesti ieškinį kaip nepagrįstą ir

– priteisti iš Vokietijos Federacinės Respublikos bylinėjimosi pirmojoje ir apeliacinėje instancijose išlaidas.

36 Vokietijos Federacinė Respublika Teisingumo Teismo prašo:

– atmesti apeliacinį skundą ir

– priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

Dėl apeliacinio skundo

37 Grįsdama apeliacinį skundą Komisija remiasi vieninteliu pagrindu, susijusiu su teisės klaida, kurią Bendrasis Teismas padarė aiškindamas sąvoką „valstybiniai ištekliai“, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, ir teisiškai kvalifikuodamas faktines aplinkybes.

38 Šį pagrindą sudaro dvi dalys, susijusios, pirma, su teisės klaida vertinant CHP paramos priemonių finansinę naštą ir, antra, su 2001 m. kovo 13 d. Sprendime *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160) suformuotos jurisprudencijos nepaisymu.

Dėl vienintelio pagrindo pirmos dalies

Šalių argumentai

39 Pirmoje vienintelio pagrindo dalyje Komisija teigia, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai nusprendė, kad skirstymo sistemos operatoriams dėl CHP paramos priemonių tenkanti finansinė našta nėra mokestis arba kitas privalomas mokėjimas, kaip jie suprantami pagal Teisingumo Teismo jurisprudenciją, ir kad todėl šiuo atveju nebuvo panaudoti valstybiniai ištekliai.

40 Ji teigia, kad šiuo klausimu Bendrasis Teismas rėmėsi trimis vertinimais, kuriuose padaryta teisės klaida.

41 Pirma, Komisijos teigimu, skundžiamo sprendimo 65–70 ir 89 punktuose Bendrasis Teismas pripažino, kad, siekiant nustatyti, ar panaudoti valstybiniai ištekliai, būtina nepainioti lėšų panaudojimo su jų kilme. Taigi asmuo, privalantis sumokėti privalomąjį mokėjimą, turėtų būti atskirtas nuo asmens, atsakingo už pagalbos išmokėjimą, kuris tokį mokėjimą atitinkančias sumas šiuo pagrindu išmoka gavėjui. Kadangi šiuo atveju šias dvi atsakomybes turi tik vienas asmuo, nes kiekvienas skirstymo sistemos operatorius turi mokėti KWKG mokestį ir yra atsakingas už KWKG paramos mokėjimą CHP naudos gavėjams, Bendrasis Teismas mano, kad nėra valstybinių išteklių panaudojimo.

42 Vis dėlto Komisija mano, kad nei SESV 107 straipsnio 1 dalis, nei Bendrojo Teismo nurodyta jurisprudencija neleidžia reikalauti, kad būtų trišalis santykis tarp asmens, atliekančio privalomąjį mokėjimą, už pagalbos suteikimą atsakingo asmens ir jos gavėjo. Vien tai, kad esama privalomo mokėjimo, yra lemiamas veiksnys.

43 Be to, Komisijos teigimu, skundžiamo sprendimo 71, 72 ir 88 punktuose Bendrasis Teismas nusprendė, kad ji neįrodė, jog iš KWKG mokesčio gautos lėšos buvo surenkamos ir administruojamos pagal nacionalinės teisės aktus. Jame Bendrajam Teismui nustatyta privalomo mokėjimo buvimo sąlygą papildanti sąlyga.

44 Vis dėlto Komisija mano, kad nebūtina tenkinti kitų kriterijų, kaip antai, dėl lėšų administravimo ir paskirstymo pagal nacionalinės teisės aktus, nes vien mokesčio arba privalomo mokėjimo pobūdžio užtenka, kad būtų nustatytas valstybinių išteklių panaudojimas, turint omenyje, kad mokestį gali rinkti ir privatūs subjektai. Šiuo atveju nagrinėjama vienašališkai įstatyme konkrečiai asmenų kategorijai nustatyta mokėjimo pareiga, taigi ir mokestis arba privalomas mokėjimas.

45 2023 m. sausio 12 d. Sprendimo *DOBELES HES* (C-702/20 ir C-17/21, EU:C:2023:1) 35 punkte pateikta nuoroda į tai, kad sumos „valdomos ir paskirstomos pagal teisės aktus“, būtina tam, kad byloje, kurioje priimtas tas sprendimas, nagrinėta situacija būtų atskirta nuo bylose, kuriose priimti 2004 m. liepos 15 d. Sprendimas *Pearle ir kt.* (C-345/02, EU:C:2004:448) ir 2013 m. gegužės 30 d. Sprendimas *Doux Élevage ir Coopérative agricole UKL-ARREE* (C-677/11, EU:C:2013:348), nagrinėtų situacijų, kai viešosios valdžios institucijos tik padarė privalomą mokėjimą, kurį pagal privatinę teisę įsteigta asociacija įvedė juridinių asmenų, taip pat reglamentuojamų privatinės teisės, grupei ir jį administruoja. Tos situacijos nėra panašios į nagrinėjamą šioje byloje, nes, Komisijos nuomone, būtent Vokietijos valstybė suteikė KWKG paramą ir ėmėsi visų būtinų priemonių, kad „valdytų ir paskirstytų“ atitinkamas sumas pagal Vokietijos teisės aktus. Manydamas priešingai Bendrasis Teismas taip pat padarė faktų teisinio vertinimo klaidą.

46 Papildomai Komisija priduria, kad bet kuriuo atveju pirmi du Bendrojo Teismo vertinimai grindžiami kita klaida, padaryta skundžiamo sprendimo 71 ir 72 punktuose, nes Bendrasis Teismas klaidingai nusprendė, kad finansinės naštos paskirstymo sistemos operatoriams mechanizmo negalima laikyti „lėšų valdymu“, nes pagal šį mechanizmą tik kompensuojama našta tarp sistemos operatorių. Iš tiesų, pirma, skirstymo sistemos operatoriams tenkanti finansinė našta atsiranda ne dėl paramos KWKG, kurią šiems operatoriams kompensavo perdavimo sistemos operatoriai, sumokėjimo, o dėl KWKG mokesčio, kurį skirstymo sistemos operatoriai turėjo pervesti perdavimo sistemos operatoriams, mokėjimo. Antra, Bendrasis Teismas neatsižvelgė į BAFA ir *BNetzA* vaidmenį pasirenkant CHP paramos priemonių gavėjus ir nustatant išmokų dydį pagal įstatymą. Taigi toks mechanizmas leistų „valdyti ir paskirstyti“ su šiomis priemonėmis susijusią finansinę naštą.

47 Trečia, Komisija pažymi, kad skundžiamo sprendimo 73–76 punktuose Bendrasis Teismas konstatavo, jog Komisija neįrodė, kad skirstymo sistemos operatoriams iš tikrųjų buvo taikomas privalomas mokėjimas, nes jie turėjo galimybę KWKG mokestį perkelti savo klientams.

48 Komisijos teigimu, vienintelė galimybė perkelti papildomas išlaidas tretiesiems asmenims neturi reikšmės, kai siekiama konstatuoti, jog naudojami valstybiniai ištekliai, kaip, jos teigimu, matyti iš 2019 m. kovo 28 d. Sprendimo *Vokietija / Komisija* (C-405/16 P, EU:C:2019:268, 65–71 punktai).

49 Vokietijos Federacinė Respublika mano, kad reikia atmesti visus argumentus, kuriais grindžiama vienintelio pagrindo pirma dalis.

Teisingumo Teismo vertinimas

50 Pagal suformuotą jurisprudenciją priemonė pripažįstama „valstybės pagalba“, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, jei tenkinamos keturios sąlygos: įvyko valstybės intervencija arba panaudoti „valstybiniai ištekliai“, ši intervencija gali daryti poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai, minėta intervencija suteikia atrankųjį pranašumą jos gavėjui ir šia intervencija iškraipoma ar gali būti iškraipyta konkurencija (2024 m. rugsėjo 26 d. Sprendimo *Covestro Deutschland ir Vokietija / Komisija*, C-790/21 P ir C-791/21 P, EU:C:2024:792, 146 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

51 Kiek tai susiję su pirmąja iš šių sąlygų, iš suformuotos jurisprudencijos matyti, kad priemonė gali būti laikoma valstybės intervencija arba „iš valstybinių išteklių“ suteikta pagalba, jei, pirma, ji suteikta tiesiogiai ar netiesiogiai iš šių išteklių ir, antra, ji priskirtina valstybei narei (2024 m. rugsėjo 26 d. Sprendimo *Covestro Deutschland ir Vokietija / Komisija*, C-790/21 P ir C-791/21 P, EU:C:2024:792, 147 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

52 Kiek tai konkrečiau susiję su sąlyga, kad nauda turi būti suteikta „iš valstybinių išteklių“, pažymėtina, kad Teisingumo Teismas savo jurisprudencijoje suformulavo du kriterijus, leidžiančius nustatyti, kad lėšos, iš kurių pagal nacionalinės teisės aktus suteikiama mokesčių lengvata, yra „valstybiniai ištekliai“, kaip jie suprantami pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį (2024 m. rugsėjo 26 d. Sprendimo *Covestro Deutschland ir Vokietija / Komisija*, C-790/21 P ir C-791/21 P, EU:C:2024:792, 148 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

53 Taigi, pirma, lėšos, gautos iš mokesčių ar kitų pagal nacionalinės teisės aktus privalomų mokėjimų ir administruojamos bei skirstomos pagal šiuos teisės aktus, yra „valstybiniai ištekliai“, kaip jie suprantami pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį (2024 m. rugsėjo 26 d. Sprendimo *Covestro Deutschland ir Vokietija / Komisija*, C-790/21 P ir C-791/21 P, EU:C:2024:792, 149 punktas ir

jame nurodyta jurisprudencija). Šiuo atžvilgiu aplinkybės, kad finansinė tokio mokėjimo našta faktiškai tenka apibrėžtai asmenų kategorijai, nepakanka siekiant įrodyti, kad iš šio mokėjimo gautos lėšos yra „valstybiniai ištekliai“, kaip jie suprantami pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį. Dar reikia, kad tas mokėjimas būtų privalomas pagal nacionalinę teisę (2023 m. sausio 12 d. Sprendimo *DOBELES HES*, C-702/20 ir C-17/21, EU:C:2023:1, 36 punktas).

54 Antra, aplinkybės, kad lėšos nuolat yra valstybės žinioje, taigi jomis disponuoja kompetentingos nacionalinės institucijos, pakanka, kad jos būtų laikomos „valstybiniais ištekliais“, kaip jie suprantami pagal šią nuostatą (2024 m. rugsėjo 26 d. Sprendimo *Covestro Deutschland ir Vokietija / Komisija*, C-790/21 P ir C-791/21 P, EU:C:2024:792, 150 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

55 Šio sprendimo 53 ir 54 punktuose nurodyti kriterijai yra alternatyvūs kriterijai, leidžiantys nustatyti, kad priemonė suteikta „iš valstybinių išteklių“, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį (2024 m. rugsėjo 26 d. Sprendimo *Covestro Deutschland ir Vokietija / Komisija*, C-790/21 P ir C-791/21 P, EU:C:2024:792, 151 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

56 Vadinasi, valstybinis išteklių pobūdis, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, gali būti nustatytas pagal du alternatyvius kriterijus, iš kurių vienas susijęs su vartotojams ar galutiniams klientams tenkančiu privalomu mokesčiu, o kitas – su valstybės vykdoma sistemos administravimo, visų pirma lėšų ar šių lėšų valdytojų, kontrole (žr. 2024 m. rugsėjo 26 d. Sprendimo *Covestro Deutschland ir Vokietija / Komisija*, C-790/21 P ir C-791/21 P, EU:C:2024:792, 152 punktą).

57 Iš skundžiamo sprendimo 93 punkto, kuris apeliaciniame skunde nebuvo ginčijamas, matyti, kad ginčijamame sprendime Komisija taikė tik pirmąjį iš šių dviejų kriterijų. Žinoma, skundžiamo sprendimo 56–90 punktuose išnagrinėjęs šį pirmąjį kriterijų, to sprendimo 91–100 punktuose Bendrasis Teismas vis dėlto patikrino, ar šiuo atveju tenkinamas antrasis iš šio sprendimo 56 punkte nurodytų kriterijų, tačiau nusprendė, kad nė vienas iš šių kriterijų netenkinamas. Taigi, kadangi vienintelio pagrindo pirma dalis susijusi tik su Bendrojo Teismo analize, atlikta skundžiamo sprendimo 65–89 punktuose, šioje dalyje nagrinėjamas tik pirmasis iš minėtų kriterijų.

58 Dėl argumentų, pateiktų minėtai daliai pagrįsti, pirma, kiek Komisija pirmajame kaltinime iš esmės teigia, kad skundžiamo sprendimo 65–70 ir 89 punktuose Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai nusprendė, jog valstybinių išteklių nustatymas reikalauja „trišalio ryšio“ tarp asmens, atliekančio privalomąjį mokėjimą, už pagalbos suteikimą atsakingo asmens ir jos gavėjo, pakanka pažymėti, kad nors Vokietijos Federacinė Respublika vartojo šiuos terminus ieškinyje pirmojoje instancijoje, kaip matyti iš to sprendimo 47 punkto, Bendrasis Teismas jų nepakartojo ginčijamuose skundžiamo sprendimo punktuose. Taigi šis kaltinimas nepagrįstas faktais.

59 Pateikdama šį prieštaravimą Komisija taip pat tvirtina, kad tai, jog egzistuoja privalomas mokestis, turi lemiamą reikšmę nustatant, ar panaudoti „valstybiniai ištekliai“, kaip jie suprantami pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, ir tvirtina, kad Bendrasis Teismas nusprendė, jog privalomo vienos kategorijos privatiems ekonominės veiklos vykdytojams priklausančių lėšų skyrimo kitos kategorijos privatiems ekonominės veiklos vykdytojams nepakanka, kad būtų nustatyta, jog panaudoti valstybiniai ištekliai.

60 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad skundžiamo sprendimo 64 punkte Bendrasis Teismas teisingai priminė šio sprendimo 53 punkte nurodytą jurisprudenciją, pagal kurią tam, kad lėšos būtų laikomos „valstybiniais ištekliais“, kaip jie suprantami pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, jos turi būti gautos, be kita ko, iš mokesčių ar kitų rinkliavų, privalomų pagal nacionalinės teisės aktus.

61 Taikydamas šį principą, nagrinėjamu atveju Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 67 ir 70 punktuose padarė išvadą, kad Komisija klaidingai nusprendė, jog sistemos operatoriams tenkančios pareigos išmokėti KWKG paramą CHP paramos priemonių gavėjams pakanka, kad būtų galima konstatuoti, jog egzistuoja mokestis arba kitas privalomas mokėjimas, dėl kurių reikia pripažinti, jog panaudoti valstybiniai ištekliai. Jis patikslino, kad ši aplinkybė leidžia tik konstatuoti lėšų paskirstymą pagal įstatymą, nenurodant lėšų, kurias sistemos operatoriai panaudojo savo pareigoms vykdyti, kilmės. Grįsdamas šią išvadą to sprendimo 68 ir 69 punktuose, Bendrasis Teismas rėmėsi finansinės naštos, atsiradusios dėl lėšų paskirstymo, perkėlimo trečiajam asmeniui kriterijumi, kad nustatytų atitinkamų lėšų kilmę, taigi ir galimą valstybinių išteklių panaudojimą.

62 Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, jog tam, kad būtų konstatuotas valstybinių išteklių naudojimas, nepakanka, kad sistemos operatoriai į elektros energijos pardavimo savo galutiniams klientams kainą įtrauktų papildomas išlaidas, atsiradusias dėl jų pareigos pirkti iš atsinaujinančių energijos šaltinių pagamintą elektros energiją įstatyme nustatytais tarifais, jeigu ši kompensacija kyla tik iš praktikos, o ne iš teisės aktuose nustatytos pareigos (šiuo klausimu žr. 2019 m. kovo 28 d. Sprendimo *Vokietija / Komisija*, C-405/16 P, EU:C:2019:268, 70 ir 71 punktus ir 2023 m. sausio 12 d. Sprendimo *DOBELES HES*, C-702/20 ir C-17/21, EU:C:2023:1, 37 punktą).

63 Be to, kaip generalinis advokatas pažymėjo išvados 66 ir 67 punktuose, į tai, kad egzistuoja elektros energijos tiekimo grandinės „antrajame lygmenyje“ galutiniams vartotojams tenkantis privalomas mokėjimas, iš kurio kaupiamos lėšos, naudojamos paramai šios grandinės „pirmajame lygmenyje“ teikti, iš esmės buvo nuolat atsižvelgiama jurisprudencijoje, visų pirma 2008 m. liepos 17 d. Sprendime *Essent Netwerk Noord ir kt.* (C-206/06, EU:C:2008:413, 66 punktas), 2013 m. gruodžio 19 d. Sprendime *Association Vent De Colère! ir kt.* (C-262/12, EU:C:2013:851, 22–24 punktai), 2019 m. kovo 28 d. Sprendime *Vokietija / Komisija* (C-405/16 P, EU:C:2019:268, 64–71 punktai), 2019 m. gegužės 15 d. Sprendime *Achema ir kt.* (C-706/17, EU:C:2019:407, 57 ir 64 punktai), 2023 m. sausio 12 d. Sprendime *DOBELES HES* (C-702/20 ir C-17/21, EU:C:2023:1, 30, 36 ir 37 punktai), 2024 m. kovo 7 d. Sprendime *Fallimento Esperia ir GSE* (C-558/22, EU:C:2024:209, 76 ir 77 punktai), 2024 m. rugsėjo 26 d. Sprendime *Covestro Deutschland ir Vokietija / Komisija* (C-790/21 P ir C-791/21 P, EU:C:2024:792, 178 punktas) ir 2024 m. rugsėjo 26 d. Sprendime *WEPA Hygieneprodukte ir kt. / Komisija* (C-795/21 P ir C-796/21 P, EU:C:2024:807, 124 punktas).

64 Iš šio sprendimo 62 ir 63 punktuose minėtos jurisprudencijos matyti, kad gavėjui suteikta parama būtų laikoma valstybės pagalba, tik jei ji apsunkintų valstybės biudžetą, o tai reiškia, jog turi būti pakankamai tiesioginis ryšys tarp minėtos paramos ir minėto biudžeto sumažėjimo arba pakankamai konkretaus ekonominio pavojaus, kad išlaidos teks biudžetui. Atsižvelgdamas į tai Teisingumo Teismas taip pat nusprendė, kad, kiek tai susiję su nuo valdžios institucijos nepriklausančiais subjektais, kuriems nustatyta pareiga pirkti elektros energiją, lemiamas veiksnys šiuo atžvilgiu yra tai, kad tokie subjektai yra valstybės įgalioti administruoti valstybinius išteklius, o ne tai, kad jie tiesiog privalo pirkti elektros energiją naudodami savo finansinius išteklius (šiuo klausimu žr. 2019 m. kovo 28 d. Sprendimo *Vokietija / Komisija*, C-405/16 P, EU:C:2019:268, 58–60 punktus ir juose nurodytą jurisprudenciją).

65 Vadinasi, nesant privalomo finansinės naštos, atitinkančios papildomą mokestį, kurį nuo elektros energijos pardavimo kainos turi sumokėti sistemos operatoriai, perkėlimo galutiniams klientams, negalima manyti, kad šį papildomą mokestį sudarančios lėšos yra gaunamos iš mokesčio ar kitos privalomos rinkliavos ir todėl jos yra valstybiniai ištekliai, kaip jie suprantami pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.

66 Nagrinėjamu atveju iš Bendrojo Teismo išvadų, padarytų skundžiamo sprendimo 60 punkte, kurių Komisija neginčija, matyti, kad skirstymo sistemos operatoriai, nors ir privalo išmokėti KWKG paramą nagrinėjamų priemonių gavėjams, žinoma, turi teisę perkelti dėl jos susidariusią finansinę naštą, atitinkančią KWKG mokestį, savo galutiniams klientams, tačiau to daryti teisiškai neprivalo. Šiomis aplinkybėmis Bendrasis Teismas nepadarė jokios teisės klaidos, kai nusprendė, kad Komisija neįrodė, jog CHP paramos priemonės yra susijusios su valstybinių išteklių naudojimu, kaip jis suprantamas pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.

67 Taigi argumentai, kuriais grindžiamas Komisijos vienintelio pagrindo pirmos dalies pirmasis prieštaravimas, pateikti dėl skundžiamo sprendimo 65–70 ir 89 punktų, yra nepagrįsti.

68 Antra, dėl antrojo prieštaravimo, Komisijos pateikto dėl skundžiamo sprendimo 71, 72 ir 88 punktų, kuriuose Bendrasis Teismas iš esmės nusprendė, jog tam, kad lėšos būtų laikomos valstybiniais ištekliais, nepakanka, kad jos būtų pagal nacionalinės teisės aktus finansuojamos iš mokesčio arba kitų privalomų mokėjimų, nes šios lėšos taip pat turi būti administruojamos ir paskirstomos pagal šiuos teisės aktus, užtenka konstatuoti, kad šis prieštaravimas yra nereikšmingas.

69 Iš tiesų, remiantis šio sprendimo 53 punkte priminta jurisprudencija, kuria Bendrasis Teismas pagrįstai rėmėsi skundžiamo sprendimo 57 ir 64 punktuose, atitinkamų lėšų administravimo ir paskirstymo pagal nacionalinės teisės aktus kriterijus papildo tą, pagal kurį tos lėšos turi būti gautos iš mokesčio ar kitų privalomų mokėjimų. Šiuo klausimu Komisija klaidingai aiškina 2023 m. sausio 12 d. Sprendimo *DOBELES HES* (C-702/20 ir C-17/21, EU:C:2023:1) 35 punktą, kai teigia, kad nurodant pirmąjį iš šių kriterijų siekiama tik atskirti tame sprendime nagrinėtą situaciją nuo situacijos, nagrinėtos šio sprendimo 45 punkte minėtuose sprendimuose, o 2023 m. sausio 12 d. sprendime šiuo klausimu nėra jokio apribojimo. Be to, minėtas kriterijus buvo nustatytas kaip savarankiškas kriterijus, pagal kurį sprendžiama dėl valstybinių išteklių panaudojimo, papildantis atitinkamų lėšų kilmės kriterijų nuo tada, kai priimtas 1974 m. liepos 2 d. Sprendimas *Italija / Komisija* (173/73, EU:C:1974:71, 35 punktas).

70 Iš šio sprendimo 58–66 punktų matyti, kad Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos, kai nusprendė, kad lėšos, kuriomis finansuojamos ginčijamos priemonės, nėra privalomas mokėjimas.

71 Taigi, net darant prielaidą, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą aiškindamas kriterijų, pagal kurį iš privalomo mokėjimo finansuojamos lėšos turi būti administruojamos ir paskirstomos pagal nacionalinės teisės aktus, tokia klaida neturėtų jokios įtakos išvados, kad nagrinėjamu atveju tokio mokėjimo nebuvo, pagrįstumui.

72 Dėl tų pačių priežasčių taip pat neturi reikšmės Komisijos papildomai pateikti ir šio sprendimo 46 punkte išdėstyti argumentai, kad Bendrasis Teismas iš esmės neteisingai taikė kriterijų, pagal kurį reikalaujama, kad lėšos būtų administruojamos ir paskirstytos pagal nacionalinės teisės aktus.

73 Trečia, dėl Komisijos nurodyto trečiojo prieštaravimo, susijusio su skundžiamo sprendimo 73–76 punktais, pakanka pažymėti, kad iš šios vienintelio pagrindo dalies pirmojo prieštaravimo analizės matyti, jog privalomas CHP paramos priemonių finansinės naštos perkėlimas buvo reikšmingas vertinant valstybinių išteklių buvimą. Konkrečiai kalbant, iš šio sprendimo 62 punkto matyti, kad Komisija klaidingai aiškina 2019 m. kovo 28 d. Sprendimą *Vokietija / Komisija* (C-405/16 P, EU:C:2019:268), kai teigia, jog Teisingumo Teismas jame nusprendė, kad vienintelė galimybė perkelti papildomas išlaidas tretiesiems asmenims neturi įtakos klausimui, ar naudojami valstybiniai ištekliai. Taigi, šis prieštaravimas yra nepagrįstas.

74 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, vienintelio pagrindo pirmą dalį reikia atmesti.

Dėl vienintelio pagrindo antros dalies

Šalių argumentai

75 Subsidiariai pateiktoje vienintelio pagrindo antroje dalyje Komisija tvirtina, kad skundžiamo sprendimo 101–117 punktuose Bendrasis Teismas nepaisė 2001 m. kovo 13 d. Sprendime *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160) suformuotos jurisprudencijos.

76 Visų pirma Komisija mano, kad toje jurisprudencijoje Teisingumo Teismas tik nurodė, jog tik tais atvejais, kai valstybė reguliuoja rinkos kainas, pavyzdžiui, nustatydama minimalias ar reguliuojamas kainas arba minimalų pirkimo kiekį, valstybiniai ištekliai nenaudojami. Nagrinėjamu atveju 2020 m. KWKG toks kainų reguliavimas nenumatytas. Iš tiesų sistemos operatoriai privalo išmokėti KWKG paramą CHP paramos priemonių, susietų su jų tinklu, gavėjams, nesvarbu, ar šie perka elektros energiją. Taigi valstybė nustato privačių šalių tiesiogines mokėjimo pareigas, kurios nėra grindžiamos sutartiniais santykiais.

77 Be to, Komisijos teigimu, platus šioje jurisprudencijoje numatytos išimties aiškinimas reikštų, kad valstybei narei, kuri nustato mokėjimo pareigas privatiems ekonominės veiklos vykdytojams, leidžiama remti bet kurį pramonės sektorių ar konkrečią įmonę.

78 Galiausiai Komisija primena jurisprudenciją, suformuotą, be kita ko, 1995 m. rugpjūčio 11 d. Sprendime *Dubois ir Général cargo services* (C-16/94, EU:C:1995:268, 15 ir 21 punktai), susijusią su sąvoka „mokestis“, kaip ji suprantama pagal SESV 30 ir 110 straipsnius. Komisijos manymu, iš jos galima daryti išvadą, kad lemiamas veiksnys yra tai, ar mokėjimas yra atlygis už konkrečią paslaugą, faktiškai ir individualiai suteiktą ekonominės veiklos vykdytojui, nes tokiu atveju šio mokėjimo sąvoka „mokestis“ neapima, ar jis skirtas finansuoti su viešąja paslauga susijusios užduoties vykdymą, nes tokiu atveju jį ši sąvoka apima. Tokiomis aplinkybėmis privati išteklių kilmė, kuria remiasi Bendrasis Teismas, yra nesvarbi, nes bet kokios rūšies mokestis mokamas iš privačių išteklių. Šiuo klausimu Komisija taip pat remiasi 2019 m. kovo 28 d. Sprendimu *Vokietija / Komisija* (C-405/16 P, EU:C:2019:268), kurį Bendrasis Teismas klaidingai aiškino skundžiamo sprendimo 111 punkte, ir 2024 m. kovo 7 d. Sprendimu *Fallimento Esperia ir GSE* (C-558/22, EU:C:2024:209), kuris patvirtina, kad „pareigos pirkti“ situaciją reikia skirti nuo situacijos, kai valstybė nustato pareigą mokėti, kuri iš tikrųjų yra privalomas mokėjimas.

79 Vokietijos Federacinė Respublika nesutinka su šiais argumentais.

Teisingumo Teismo vertinimas

80 Siekiant priimti sprendimą dėl šios vienintelio pagrindo dalies reikia priminti, kad 2001 m. kovo 13 d. Sprendimo *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160) 59 punkte Teisingumo Teismas nusprendė, kad privačioms elektros energijos tiekimo įmonėms nustatyta pareiga pirkti iš atsinaujinančių energijos šaltinių pagamintą energiją už nustatytas minimalias kainas nelemia jokio tiesioginio arba netiesioginio valstybinių išteklių perdavimo įmonėms, šios rūšies elektros energijos gamintojoms. To sprendimo 60 ir 61 punktuose jis daro išvadą, kad nesant tokio valstybinių išteklių pervedimo, tai, kad pareiga pirkti yra nustatyta įstatymu ir kai kurioms įmonėms suteikia neginčijamos naudos, nereiškia, kad ji laikytina valstybės pagalba pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.

81 Taigi visų pirma pakanka pažymėti, kad, priešingai, nei teigia Komisija, skundžiamo sprendimo 105–108 punktuose Bendrasis Teismas iš esmės teisingai nusprendė, jog Teisingumo Teismas nemanė, kad tik valstybės narės teisės aktuose nustatytas kainų reguliavimas negali būti laikomas valstybės pagalba. Iš tikrųjų ji tik nurodė, kad įpareigojimas privačioms elektros energijos tiekimo įmonėms už nustatytas minimalias kainas pirkti elektros energiją, pagamintą iš atsinaujinančių energijos šaltinių, nėra valstybės pagalba, jei dėl šios pareigos valstybiniai ištekliai nėra tiesiogiai ar netiesiogiai perduodami įmonėms, gaminančioms šios rūšies elektros energiją.

82 Iš tiesų byloje, kurioje priimtas 2001 m. kovo 13 d. Sprendimas *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160), mokėjimas, susijęs su rinkos kainos ir įstatyme nustatytos minimalios kainos skirtumu, buvo finansuojamas ne iš valstybinių išteklių, o iš atitinkamų elektros energijos tiekimo įmonių nuosavų finansinių išteklių, nes ši našta buvo paskirstyta tik šioms įmonėms ir privatiems pradinės grandies elektros energijos tinklų operatoriams.

83 Iš šio vienintelio pagrindo pirmos dalies analizės matyti, kad Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos, kai nusprendė, kad taip yra ir šiuo atveju.

84 Vadinasi, Bendrasis Teismas taip pat nepadarė teisės klaidos, kai skundžiamo sprendimo 112 punkte nusprendė, jog tam, kad 2001 m. kovo 13 d. Sprendime *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160) suformuota jurisprudencija nebūtų taikoma, Komisija, neatsižvelgdama į tai, ar CHP paramos priemonės yra „vien kainų reguliavimo“ priemonė, turėjo įrodyti, kad sistemos operatoriai, kurie yra privatūs subjektai, iš savo finansinių išteklių nesuteikė pranašumo šių priemonių gavėjams. Bendrasis Teismas taip pat nepadarė klaidos, kai skundžiamo sprendimo 114 punkte padarė išvadą, kad, Komisijai neįrodžius, jog tenkinamas vienas iš šio sprendimo 53 ir 54 punktuose nurodytų alternatyvių kriterijų, sistemos operatoriai naudoja savo nuosavus finansinius išteklius, kad skirtų 2020 m. KWKG numatytas sumas CHP paramos priemonių gavėjams, kaip tai suprantama pagal 2001 m. kovo 13 d. Sprendime *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160) suformuotą jurisprudenciją.

85 Iš to taip pat matyti, kad prieštaravimas, susijęs su būtinybe siaurai aiškinti tariamą iš šios jurisprudencijos kylančią išimtį, taip pat yra nepagrįstas. Iš tiesų, kaip jau matyti iš šio sprendimo 80 punkto, 2001 m. kovo 13 d. Sprendime *PreussenElektra* (C-379/98, EU:C:2001:160) Teisingumo Teismas nenustatė išimties, o tik aiškino SESV 107 straipsnio 1 dalį, visų pirma šioje nuostatoje įtvirtintą reikalavimą, kad, kaip priminta šio sprendimo 50 punkte, pripažinimas „valstybės pagalba“ reiškia, be kita ko, kad įvyko valstybės intervencija arba panaudoti „valstybiniai ištekliai“.

86 Kadangi Komisija mano, kad toks aiškinimas reikštų, jog valstybei narei, kuri nustato mokėjimo pareigas privatiems ekonominės veiklos vykdytojams, leidžiama remti bet kurį pramonės sektorių ar bet kurią konkrečią įmonę, pakanka priminti, kad pagal suformuotą jurisprudenciją tik tiesiogiai ar netiesiogiai iš valstybinių išteklių suteiktas pranašumas yra valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį. Iš tiesų šioje nuostatoje įtvirtintas skirtumas tarp „valstybės suteiktos pagalbos“ ir „iš valstybinių išteklių“ suteiktos pagalbos nereiškia, kad bet kokia valstybės suteikta nauda, nesvarbu, ar ji finansuojama iš valstybinių išteklių, yra laikoma pagalba; tuo tik siekiama į šią sąvoką įtraukti tiek tiesiogiai valstybės, tiek per pagalbai administruoti tos valstybės paskirtą ar įsteigtą viešąją ar privačią įstaigą suteikiamą naudą (2001 m. kovo 13 d. Sprendimo *PreussenElektra*, C-379/98, EU:C:2001:160, 58 punktas ir 2022 m. sausio 27 d. Sprendimo *Fondul Proprietatea*, C-179/20, EU:C:2022:58, 91 punktas).

87 Galiausiai dėl jurisprudencijos, kuria remiasi Komisija, svarbos reikia pažymėti, pirma, kad 1995 m. rugpjūčio 11 d. Sprendime *Dubois ir Général cargo services* (C-16/94, EU:C:1995:268) Teisingumo Teismo buvo klausiama ne dėl SESV 107 straipsnio išaiškinimo, o dėl to, ar mokesčiui, kuriuo apmokestinamos prekės dėl to, kad jos kerta sieną, taikomas EB Sutarties straipsniuose, kuriuos pakeitė SESV 28 ir 30 straipsniai, numatytas draudimas. Be to, nors to sprendimo 21 punkte Teisingumo Teismas nusprendė, kad šios nuostatos taikomos „perėjimo mokesčiui“, kuriuo siekiama kompensuoti privačios įmonės patirtas išlaidas, susijusias su viešosios paslaugos užduoties vykdymu, nagrinėjamu atveju nei parama KWKG, nei KWKG mokestis pirmajame elektros energijos tiekimo grandinės lygmenyje nėra skirti kompensuoti išlaidų, patirtų vykdant su viešąja paslauga susijusią užduotį, padengimą. Taigi Komisija nepagrįstai remiasi tuo sprendimu, siekdama įrodyti, kad Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai nusprendė, jog ji neįrodė, kad CHP paramos priemonės buvo finansuojamos iš valstybinių išteklių.

88 Antra, dėl 2019 m. kovo 28 d. Sprendimo *Vokietija / Komisija* (C-405/16 P, EU:C:2019:268) pakanka konstatuoti, kad, kaip generalinis advokatas iš esmės pažymėjo išvados 108 ir 109 punktuose, tame sprendime nėra motyvų, leidžiančių manyti, jog vien rinkos kainų reguliavimo egzistavimas esant atlygio santykiams tarp privačių asmenų pateisina konstatavimą, kad valstybiniai ištekliai nebuvo naudojami.

89 Trečia, tas pats pasakytina apie 2024 m. kovo 7 d. Sprendimą *Fallimento Esperia ir GSE* (C-558/22, EU:C:2024:209). Iš tiesų, kaip matyti iš to sprendimo 74–77 punktų, būtent dėl to, kad žaliuosius sertifikatus, nagrinėtus byloje, kurioje priimtas minėtas sprendimas, valstybei prilyginamas subjektas pirko naudodamasis pajamomis, gautomis iš elektros energijos vartotojams nacionalinės teisės aktuose nustatyto tarifo komponento ir pervestomis minėtam subjektui šiems sertifikatams įsigyti, galima konstatuoti, jog buvo panaudoti valstybiniai ištekliai.

90 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia pripažinti, kad vienintelio pagrindo antra dalis taip pat yra nepagrįsta, todėl reikia atmesti visą apeliacinį skundą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

91 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 184 straipsnio 2 dalį, jeigu apeliacinis skundas yra nepagrįstas, išlaidų klausimą sprendžia Teisingumo Teismas.

92 Pagal šio reglamento 138 straipsnio 1 dalį, taikomą apeliacinėse bylose pagal minėto reglamento 184 straipsnio 1 dalį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė.

93 Kadangi Vokietijos Federacinė Respublika prašė priteisti bylinėjimosi išlaidas iš Komisijos, o ši pralaimėjo bylą, ji turi padengti ne tik savo, bet ir Vokietijos Federacinės Respublikos šiame apeliaciniame procese patirtas bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (ketvirtoji kolegija) nusprendžia:

1. **Atmesti apeliacinį skundą.**

2. **Priteisti iš Europos Komisijos padengti ne tik savo, bet ir Vokietijos Federacinės Respublikos išlaidas, patirtas nagrinėjant šį apeliacinį skundą.**

Parašai.